

טיב הקהילה

ב"ד

פר' בשלה
י"ג שבט תשפ"ב
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש
הדרה"ג 4:21
מוצש"ק 5:38
ר"ת 6:15
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 8:26 | סוק"ת א' 9:34
סוק"ש ב' 9:11 | סוק"ת ב' 10:03
ליון מס': 603

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

בנתיבות העבודה

את אזנו ומגלה לפניו שהקב"ה אינו מרוצה מזה! נכונים הדברים שאם יעשה עבירות יענש, ואם יעשה מצוות יבוא על שכרו, אבל לא לשם כך יש לעבוד את ה'! סיבה זו מתאימה לשמש למי שמחמת קטנותו אינו יכול להכיר את ה'בעל הבית', לא כן אתה שגודלת ויש לך שכל בקדקדך, על כן עליך לתור ולהכיר את הקב"ה! להתבונן במהותו הטוב! ולהכיר כוחו העצום וגודל רחמינו! אז תגדל הערכתך כלפיו, ובנוסף ליראת חטא! תזכה גם כן ליראת הרוממות! גם תזכה ל'אהבת ה'!

אז תהיה גישתך אל העבודה באופן שונה לגמרי, אז תבין כי זכות הוא להאדם לעבוד את ה', וההגיון מחייב זאת, וכמובן בהמשך לשונו של הרמב"ם (הלכה ב) וז"ל: 'העובד מאהבה, עוסק בתורה ובמצוות, והולך בנתיבות החכמה, לא מפני דבר בעולם, ולא מפני יראת הרעה, ולא כדי לירש הטובה, אלא עושה האמת מפני שהוא אמת, וסוף הטובה לבא בגללה, ומעלה זו היא מעלה גדולה מאד, ואין כל חכם זוכה לה, והיא מעלת אברהם אבינו, שקראו הקב"ה אוהבו, לפי שלא עבד אלא מאהבה, והיא המעלה שצונו בה הקב"ה על ידי משה, שנאמר (דברים ו, ד) ואהבת את ה' אלהיך, ובזמן שיהאוב אדם את ה' אהבה הראויה, מיד יעשה כל המצוות מאהבה, עכ"ל.

קצת נבוא להבנת המקראות. בתחילה הביא הכתוב דברים כהויתן: 'ירא ישראל את מצרים מת על שפת הים' דברים אלו מעוררים 'יראת העונש', מאחר שמלפנים ראו ישראל איך הרשיעו המצריים ועינו אותם בעינויים קשים ומרים, וכעת הם רואים שאית דין ואית דין, והמצריים משלמים על כך בחייהם. וכפי שאמרנו, אין יראה זו ראויה להיזכר במקרא, מאחר שהיא מובנת מאליה.

אולם בני ישראל הבינו שאין הקב"ה דורש מהם רק יראת העונש, לא לשמה עשה הקב"ה אותות ונפלאים כעין אלו! כי אם בזאת חפץ הקב"ה, שיתעוררו על ידם לאהבה וליראת הרוממות! על כן התחילו בני ישראל להתבונן בגודל הניסים שעברו עליהם, ואיך שהגדיל כבודם לעיני כל העמים על ידי זה שהעבירים בחרבה כשהמים להם חומה, וגם זה שנקמתו בגויים היתה בחמלה, כי לעומת רשעותם היה מגיע להם פורעניות קשה מזו פי כמה וכמה.

ואז 'ירא ישראל' - עיני השכל שבישראל ראו 'את היד הגדולה' היינו החסדים הגדולים המלווים עם מידת הדין שפעלה במצריים, [כידוע מספרים שתיבת 'גדול' מורה על מידת החסד] והכירו שהשכל הם 'אשר עשה הוי"ה', היינו מידת הרחמים שבשם 'הוי"ה'. והתורה מספרת לנו שמתוך כך זכו בני ישראל ל'יראו את העם את ה' היינו 'יראת הרוממות'. וכאן אכן זכינו לחידוש, והוא, שגם אלו הפשוטים המוגדרים כ'העם' גם הם זכו ליראת הרוממות. כלומר, יראת הרוממות אינו רק נחלת הגדולים שדעתם יפה, אלא גם הפשוטים שבעם, אם יתבוננו היטב יכירו וידעו בגברות השי"ת וברוב רחמינו וחסדינו, וגם הם יבואו לידי יראה נשגבה זו, וקטן כגדול ישתוו ויחדיו ירגונו לפני השי"ת כבאותו מאמר שבו נאמר 'אז ישיר משה ובני ישראל...'

וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו

העם את ה' ויאמינו ביה ובמשה עבדו: (יד, ל לא)

הנה לכאורה הכפיל הכתוב אמרוי אודות הכרת בני ישראל במפלת מצרים, בתחילה נאמר 'ירא ישראל את מצרים מת על שפת הים' ולאחר מכן חוזר על הדברים בנוסח שונה 'ירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים', וצריך להבין מה מתכוון הכתוב להוסיף בזה.

בנוסף יש להבין מה כיוון הכתוב בהוסיפו 'יראו העם את הוי"ה' שהרי עצם הדבר שבאו על ידי זה ליראה מובן ממילא, כי מי לא יתעורר ביראה כשרואה לפניו איך שאל-נקמות הופיע ואית דין ואית דיין, ואם בכל זאת ראתה התורה לנכח לפרש את הדברים בהכרח חפיצה שניקח ממנו מוסר לעבוד את ה', ועל כן עלינו להתבונן מהי הנקודה שחפץ הקב"ה להודיענו בזה?

כדי לבאר את הדברים נעמוד על מהות העבודה אשר יחפץ בה הבורא ברוך הוא, ונביא את לשונו של הרמב"ם (הלכות תשובה פ"י ה"א) המאיר לנו עינים במהות הכוונה הנצרכת אל המעשה, והוא לך לשונו: 'אל יאמר אדם, הריני עושה מצוות התורה, ועוסק בחכמתה כדי שאקבל כל הברכות הכתובות בה, או כדי שאזכה לחיי העולם הבא, ואפשוש מן העבירות שהזהירה תורה מהן, כדי שאנצל מן הקלות הכתובות בתורה, או כדי שלא אכרת מחיי העולם הבא, אין ראוי לעבוד את ה' על הדרך הזה, שהעובד על דרך זה הוא עובד מיראה, ואינה מעלת הנביאים ולא מעלת החכמים, ואין עובדים ה' על דרך זה אלא עמי הארץ והנשים והקטנים, שמחנכין אותן לעבוד מיראה עד שתרבה דעתן ויעבדו מאהבה' עכ"ל.

דבריו אלו מבקש הרמב"ם לדרבן את הצעירים, ולהרגילם לעבוד את בוראם כראוי לו. הרמב"ם יורד לתוך דעתם של הנערים, ומגלה לנו מה גורם להם ללכת בדרכי טובים, מהם הדברים הנתפסים בשכלם הדל שבעקבותיהם מסכימים הם לעבוד את בוראם, וגם מסכים שאי אפשר להרגילם למצוות כי אם על זה הדרך. אולם מבקש לעורר את הצעיר המתבגר קצת להטות דעתו אל הכוונה הנכונה בעבודת השי"ת.

דהנה כשמודיעים לילד קטן שיש להעולם הזה בעל הבית, הדורש שכל בני העולם יעבדוהו, והוא מבטיח שכר לאלו שייציינו לו, ולאלו שלא ישמעו לו יעניש בחומרה, מיד עושה חשבון לעצמו ומסיק: את הבעל הבית הזה איני מכיר עדיין, אבל דבר אחד אני יודע שאי אפשר להתחכם ולהערימו, עיני משוטטות בכל רואה כל פרט ממעשי האדם על כן אין מנוס מלהיצמד לדבריו, ומעתה לא אעבור על אחת מאזהרותיו. מאידך אעשה ככל שביכולתי לרצותו בקיום מצוותיו שהרי עליהם הוא נתון שכר...

הילד נראה צודק! ולולא דברי הרמב"ם היה יכול להמשיך בהשקפה זו ולעשות הרבה מעשים על פיה עד שנות זקנה ושיבה.

אבל ביום מן הימים בא הרמב"ם ועוצר בעדו! הרמב"ם משבר

טיב המערכת

נקודות הכסף

הרה"ק סטאטמר זי"ע"א אמר שבבית לוקחים גי והופכים אותו ליהודי, ובחנותה לפעמים לוקחים שני יהודים והופכים אותם לגויים רח"ל.. ומדוע?

כי יש לפעמים שאברך לאחר נישואיו כשמתחיל להתמודד עם בעיית הפרנסה ועוד התמודדויות נוספות שבימי בחרותו לא ידע מהם ומרוב בלבול הוא שוכח את כל עקרונותיו, וכך קורה שחודר שקדן שלא הוציא את העיניים סבין דפי הנסדא יוצא לעבוד כדי להביא טרף לביתו, במקום שאינו רואי כלל לבן ישראל וכ"ש לבן תורה, וכך 'חוטף' היצר עוד בן עליה הופך אותו לעוד יהודי שמתסמר למשפחתו בכל מאודו, ואינו שם לב שאפילו את היראת שמים שלו הוא מוסר ומפקיד, כביכול בשביל הפרנסה.

פרעה רצה להחזיר את בני ישראל למצרים מה עשה? אסף את כל אוצרותיו וקישט בהם את סוסיו, ועם סוסים אלו יצא לדרוף אחרי בני ישראל, באוסרו: אם תחזור - כל זה יהיה שלכם, ואם לאו, בסוסים אלו נילחם בכם אבל בני ישראל לא רצו לשמוע וצעקו אל ה' שישועים, ומה קרה בסוף? המצרים טבעו ובני ישראל קיבלו את כל השלל!

וכך כותב רש"י יזיע משה את העם - 'הסימן בעל כרחם שעיטרו מצרים את סוסיהם בתכשיטי זהב וכסף, ואבנים טובות, והיו ישראל מוצאין אותם בים, וגדולה היתה ביות הים מביות מצרים שנאמר 'חזרי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף, לפיכך הסימן בעל כרחם.

כך היא דרכו של היצר, הוא מפתה את האדם לעבוד עבדות, והוא משכנע אותו שהוא ירוויח סכך, והאמת אינה כן, וניקח לדוגמא אדם צמא מאוד שרואה בקבוק שתייה, והיצר מפתהו שיקח וישתה למרות שאינו שלם, אבל האמת היא שאם הקב"ה קבע שהוא ישתה את המשקה הזה - אז הוא ישתה אותו בהיותו, אבל אם לא אז גם אם יקח באיסור הוא לא ינהג מזה, אולי זה ישפך וכדו', כך גם בענין הפרנסה, מה שנקבע לך משמים זה יהיה הפרנסה שלך, והיצר הרע מפתה אותך לנסות להשיג פרנסה בדרך איסור, ואם תעמד בניסיון אזי תיווכת שאוהת פרנסה נקבעה לך בהיותך ובכבוד.

(ק"פ שיחה בבבלי שבו, וטיב תורה-בשלה)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

עבודת הבטחון

ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם וילקטו דבר יום ביומו למען אנסנו ה' לך בתורתך אם לא: (שם ד.) ופירש"י: דבר יום ביומו - צורך אכילת יום ילקטו ביומו, ולא ילקטו היום לצורך מחר: למען אנסנו ה' לך בתורתך - אם ישמרו מצות התלויות בו, שלא יתירו ממנו ולא יצאו בשבת ללקוט:

ידידת המן כדי להחזיר הבטחון

כשמתבוננים בדברי רש"י אלו אנו רואים דבר פלא, מחד אנו רואים שמדי יום ביומו ירד להם לישראל המן, ומאידך אנו רואים שאעפ"כ היה בזה נסיון במידת הבטחון, ולשם אותה מטרה ירד להם, כדי שלא יקחו יתר מהנצרך להם לזה היום, ושלא יתירו ממנו למחר, וגם לא יצאו בשבת ללקוט. ובהכרח עליו לומר שש"ל, שיהיה המן יורד להם בדרך קבע, לא התרגלו ישראל לכך ככל דבר טבעי, ומידי יום ביומו היה זה בעיניהם כש"ל, והיו ישראל חוששים שמא לא יהיו זכאים גם למחרת לנס, ואעפ"כ הוטל עליהם החיוב לבטוח בהש"ת שהוא ימציא לפנייהם מאכלם.

העבודה התדירית להתחזק בבטחון

וכשם שרצה הקב"ה שאנשי דור המדבר יתחזקו במידת הבטחון מידי יום ביומו, כמו כן רוצה שבכל הדורות יתחזקו ישראל במידה זו, ועל כל אחד מישראל מזדמנים זמנים שבהם אינו יודע מאין יבוא עזרו, והקב"ה מסבב זאת כדי שישם האדם מבטחו בו, ואז יאנו ה' נפלאות.

מזה הטעם הובא בשו"ע (או"ח סימן א סעיף ב) שאחד מהדברים שטוב לאמרו בכל יום הוא 'פרשת המן', וכפי שמביא שם ב'משנה ברורה' (ס"ק יג) ש'אין די באמירה אלא שיתבונן מה שהוא אומר ויכיר נפלאות השי"ת'. כי תכלית האמירה הוא שיבוא מתוך כך להתחזקות בבטחון. וכדבריו בהמשך: 'פרשת המן כדי שיאמין שכל מזונותיו באין בהשגחה פרטית כדכתיב 'המרבה לא העדיף והממעט לא החסיר', להורות שאין ריבוי ההשתדלות מועיל מאומה'. וחיוזק זה אכן יועיל לו להמשיך עליו שפע טובה וברכה כהמשך דבריו: 'ואיתא בירושלמי ברכות, כל האומר פרשת המן מובטח לו שלא יתמעטו מזונותיו' עכ"ל.

מזה הטעם מוטל על האדם לומר 'תהילה לדוד' שלוש פעמים מידי יום ולכוין בפירוש המילות. כדאיתא בשו"ע (או"ח סימן נ"ז סעיף ז): 'צריך לכוין בפסוק פותח את ירך, ואם לא כיון צריך לחזור ולאמרו פעם אחרת'. ובמשנה ברורה שם (ס"ק טו) הביא טעמו של דבר: 'דעיקר מה שקבענו לומר 'תהלה לדוד' בכל יום הוא בשביל אותו פסוק שזמכיר בו שבחו של הקב"ה שהוא ממשיג על ברייתו ומפרנסו'.

וכמו כן מוטל על האדם גם להתרגל במעשים המחזירים בו את הבטחון, וכדאיתא בזהר בפרשתו (הובא במשנה ברורה סי' קנח ס"ק ד): 'לא ליבעי אינש לבשלא מזונא מן יומא לימא אחרת ולא לעכב מזונא מן יומא לימא אחרת'. תרגום: אין לו לאדם לבשל את מאכלו מיום זה לצורך יום המחרת, וכמו כן אין לו לאדם לקמץ ממזונו כדי שיהיה לו למחר. ומסיים שם בזהר הקדוש: 'הדא הוא דכתיב דבר יום ביומו דייקא בר מערב שבת לשבת' ביאור: טעם הדבר הוא כדי לקיים מה שכתוב בפרשת המן שהיתה הלקיטה 'דבר יום ביומו' מבלי לדאוג מזה היום על מחרתו. מלבד מערב שבת לשבת, שאז כן צריכים להשתדל להכין כל צרכי יום השבת, [ומה שכהיום אין נוהרין מלבשל מיום למחרתו, הוא רק כדי למעט בטורה, ולא כדי להיות בטוח על מאכלו].

מעשה רב

וברצוני להביא איזה עובדות מעבודת הבטחון, כי אין לך חיזוק יותר ממה שרואים איך הוכיחו הצדיקים את בטחונם למעשה. ואפתח בעובדא ממון הגרי"ז מבריסק זצוק"ל, שכפי הידוע היה בעל בטחון חזק, ורואו אצלו אין ספור פעמים שהיה משולל מכל דאגה עבור צרכים גשמיים, ובמידה זו הצטיין גם בשנות המלחמה האיומה, כשהיה בורח ממקום למקום כדי להינצל מידי הגרמנים הארורים ימ"ש. דעתו היה שעליו להשתדל ולעשות כל מה שצריכים כדי להינצל מידיהם, אולם בד בבד היתה דעתו יפה להבדיל בין חובת ההשתדלות לבין חובת הבטחון, וכמסופר על כך כמה וכמה עובדות.

בין הדברים מסופר שגם בימים טרופים אלו זכה מידי יום להשיג מזון ומחיה עבורו ועבור המתלוים עמו, וגם בימים אלו קיים את דברי הזהר הקדוש הנזכר לעיל, ולא הניח מלחמו על יום המחרת. אולם ביום השמיני שבעש"ת הורה להשאיר חלק מן המאכלים ליום המחרת, כיון שמצוה מן התורה לאכול בערב יום הכיפורים. ויהי ביום המחרת שלחו עבורו מגש מלא בכל הנצרך למאכלו, אולם בדרך נפל ונפסד. וכשנודע הדבר להרב מבריסק תלה את הדברים בזה שהורה לקמץ ביום שלפניו, כי לרום מעלתו היה זה בגדר פגם במידת הבטחון. שוב מעשה בהגרי"ק רבי בנימין רבינוביץ זצ"ל, שעמד לפני נישואו אחד מצאצאיו, והיה זקוק לסכום גדול כדי

לכסות את התחייבותו, וכששמע הרה"צ רבי נחום כהן שליט"א אודות התחייבותו, ובידעו שהרה"צ רבי בנימין שר"י בדחקות, ועדיין אינו יודע מאין ישיג מעות לשלם התחייבותו, השתדל והשיג את הסכום הנצרך, והביאו לפניו. אולם כיון שהיה זה כמה חודשים לפני יום המיועד להחנותו, הורה לו רבי בנימין שיתן את המעות לאחרים הזקוקים לכך לעת עתה, ונימקו עמו שאינו מן הראוי שיחזיק הוא במעות צדקה כשעדיין אינו מוכרח להם בו בשעה שישנם אחרים שהמעות נחוצים להם לעת עתה. ועל אף שלא ידע מאין ישיג מעות בעוד חודשים ספורים כשאכן יהיה זקוק להם. הלך בתומו מתוך בטחונו בהש"ת שיספק לו צרכיו כשיצטרך להם.

גם מבעד קלמוסו הוכר עד היכן מגעת מעלת בטחונו בבוראו, היה זה כשאחד מקרוביו נדד למרחקים עבור צרכי רפואה, ובהיותו שם הציעו לפניו משרה תורנית ששכר נאה בצידה, והלה התלבט אם להיענות לכך, מחד איזה למושב לו בעיר הקודש ירושלים, ומאידך חשק במשרה זו בהבינו שמשכורתו יקל מעליו עול הפרנסה. וכששלח הלה לשאול בעצת רבי בנימין, השיבו על כך באיגרת, ובין הדברים השיבו שהוא מכיר יהודי שכל ימיו היה מורגל בבטחון, ומעולם לא היה חסר דבר, כי תמיד המציא הקב"ה את צרכיו לפניו. וניכרים היו הדברים שעל עצמו נתכוון.

אלו המעשיות משמשים כמחשה לקנין מידת הבטחון, ורואים מהם שהמורגלים במידת הבטחון רואים בחוש את ההשגחה העליונה המלווה אותם.

הלכות ט"ו בשבט

א. אין אומרים תחנון בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות, וכן אין אומרים תחנון במנחה שלפניו, אבל א-ל אך אפיק ולמנצח אומרים בו (שרע סי' קלא"ט ומ"ב סק"ל).

ב. האבל מתפלל בו גם שחורית (מ"ב סי' תע"א ס"ק מ"ד).

ג. אין מתעניין בט"ו בשבט, ואפילו חתן ביום חופתו (מ"ב סי' תע"ג סק"ד), ומ"מ יאמר סדר הוי"ז במנחה (בב"ט לז).

ד. ציבור שביקשו לגזור תענית שני וחמישי ושני, ופגע בתענית ט"ו בשבט, התענית נדחה לשבת הבאה, כדי שלא יגזרו תענית בט"ו בשבט שהוא ראש השנה לאילנות (שרע סי' תע"ב ס"א).

ה. המתענה תעניות ימי השובבים, לא יתענה תענית זו ביום ט"ו בשבט (פמ"ח הקדוש להדרי"א ציפון שאמר א"ח צ"א ס"א).

ו. כתב בספר מעשה הצדקה שביום ט"ו בשבט יפריש תשעים ואחת פרוטות לצדקה, שהוא כמנין איל"ן, ובגמ' מים עם הכולל, והוא גם כמנין אמן (מ"ח סי' ל' ס"א).

ז. נוהגין להרבות ביום זה במיני פירות של אילנות (מ"א סי' קלא"ט סק"ז ומ"ב סק"א), ואפשר דהטעם למנהג זה שעי"י ריבוי הפירות יזכור שהוא ראש השנה לאילנות ויתפלל עליהם שיתברכו הפירות, ע"י מ"ש במסכת ר"ה מפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת, מפני שעצרת זמן פירות האילן, אמר הקב"ה הביאו שתי הלחם לפני כדי שיתברכו לכם פירות האילן (א"ח פו סי' קלא"א). ובספ"ק שבט מוסר

(פ"ט) כתב: 'בני הוי'ז לברך על הפירות בט"ו בשבט, שמנהגו ותיקון הוא. דבר בעיתו מה טוב שיום ט"ו בשבט הל בימי השובבים, ומנו להרבות בברכות בכוננו, וזהו בכלל התיקון של שובבים' (ברכת מועדף לחיים ד"ב דודש לחודש שבט).

ח. נהגו רוב תפוצות ישראל לסדר בשולחן מכל פירות האילן ופירות הארץ עד אשר תשיג ידו, וכל אחד מבני הבית מברך על פרי אחד ע"פ הסדר דלהלן: האיש מברך על החיטה אחר ברכת המזון, כדי שיהיה לו מזונות בריוה, וכמ"ש 'חלב חיטים ישיבעך', והאשה מברכת על הגפן כמ"ש 'אשתך כגפן פרויה', והגן מברך על הזית כמ"ש 'בניך כשתילי זיתים טיב לשולחנך', ונותן רמון ואגוז לבנותיו ע"ש 'כל כבודה בת מלך פנימה', ודבש ותפוח לתינוקות ע"ש הכתוב 'תחת התפוח עוררתין', 'דבש וחלב תחת לשונך' (מ"ח סי' ל' א"ח).

י. וי"א דהעיקר הוא ט"ו פירות, וילמוד בכל פרי פרק אחד מן המשניות זלהלן: ח' פרקים ממס' פיאה, ו' פרקים ממס' בכורים, ד' פרקים ממס' ראש השנה, והם כנגד בריאה יצירה עשייה, ויברך גם על ריח האתרוג (שם).

יא. יש נוהגין לאכול זקא שבעה מיני פירות שנשתבחה בהן ארץ ישראל (שם א"ח ח).

יב. יש שנוהגין לברך על כל מיני פירות האילן הנמצאות (מק"ח לחו"י סי' תרפ"ג).

Advertisement for 'טיב הפטרות' (Tiv Paturot) featuring a red box with Hebrew text and a list of items: פניני סוד, ודריאות למעשה, פירוט נטיות חשב, תלמודים נפיקו הפטרות, בתוספת מאור, משולב על הפטרות. The ad also includes a testimonial from R. Nissim Ben-David and a list of items for sale.

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

כוחה של תפילה

קניית דג סלמון קפוא מסופר לכבוד שבת קודש. לקראת שבת המלכה הפשרתי את הדג על מנת לנקותו ולבשלו, אלא שריח לא נעים עלה מהדג. מאחר ולא הייתי בטוח אם חוש הריח שלי חזר לגמרי אחרי שחליתי בקורונה ואבד לי חוש הריח, נקשתי על דלתה של שכנתי הצדיקה אישה מבוגרת וטובת לב ובקשתי שתועיל בטובה להפעיל את חוש הריח שלה ולבדוק אם אכן יש ריח צחנה מהדג? עוד לפני ששאלתי היא הגיבה שזה עתה השליכה לאשפה שני דגים שלמים שהעלו צחנה. על אתר התקשרתי לשרות הלקוחות של הסופר וכעבור כעשרים דקות ענו לי לטלפון והתחייבו לשלוח לי זיכוי על הסכום של הדג. בקשתי שימתינו על הקו כיוון שגם שכנתי השליכה לאשפה את הדגים המקולקלים שלה. העברתי את הטלפון לשכנה והיא אכן זוכתה על שני הדגים שרכשה.

כשסיימה הודתה לי ואמרה לי שהיא יודעת כמה זמן זה לחכות עד שעונים אם עונים בכלל ולא היה לה כוחות להמתין על הטלפון אז התפללה ובקשה מה' שהם יתקשרו אליה והנה אכן הקו הגיע עד אליה בלי שהתקשרה אליהם... אומנם כל הסיפור נשמע מעט הזוי אבל מי שמכיר את השכנה הרבנית הצדקנית יבין שזו אכן במדרגה כזו של אמונה. רק אז הבנתי למה דפקתי אצלה כי במחשבה לאחור באמת חשתי בצחנה ללא ספק...

בעל המעשה: מ.מ. - - - -

'גלוי וידוע לפני כסא כבודך'

שנים רבות של ציפייה עברו עלינו ובשעה טובה נולדו לנו תאומים בן ובת. הבן במשקל קילו וחצי היה זקוק לניתוח מסובך בבטן. התייעצנו עם טובי היועצים וכולם פה אחד המליצו על מומחה אחד ויחיד לניתוחים אלו, אלא שבקבוצת משקלו הקטן של התינוק לא אישרו לנו להוציא את הרך הנולד לבית חולים אחר מחמת הסכנה שבדבר. נותרנו שבורים ולחוצים. שנים של ציפייה ועתה אין לנו אפשרות להגיש לבן שלנו את הטיפול הטוב ביותר. לא נותר אלא להתפלל ולהתחנן שהניתוח יעבור בהצלחה.

זמן קצר לפני הניתוח, התברר לנו שהפרופסור המנתח הינו לא אחר מאותו מומחה שעבר באותו בוקר לעבוד כראש מחלקה בבית החולים בו שהינו וזה היה הניתוח הראשון שלו בבית החולים הזה.

התינוק עבר שש שעות של ניתוח מורכב ומסובך בהצלחה מעל הטבע!!

בעל המעשה: נ.ג.

הפעונים לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית זופון לשלוח אל ר' שפתה ספואלס פקס: 15326517922 או: o.y.wines@gmail.com

חמדה נוראה היא ההתחברות לכלי המשחית הללו, שיתכן שאי אפשר לצרפו למנן רחמנא ליצלן! תסמנה שערות ראש!

[כלליה, קובץ 008-130201] § § §

סיפר לי איש יהודי, אשר לא עליו ולא עליכם נתפתה ליצרו, ונפל במסכותו מחומת הגדר שהעמידו חכמי הדור בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה, ורכש לעצמו מכשיר טמא ומשוקץ רח"ל, לדאבון לב בני ביתו ומשפחתו, ולדאבון נשמתו האומללה.

התיירץ שהמצאי לו היצר, מלך זקן וכסיל, לקנות את מכשיר התועבה ולהפיל את עצמו כמו ידי אל שאול תחתית היה שבהיותו בעל רכב ונצרך בדרכי נסיעותיו לתוכנת 'ווידי' [G.P.S - ג'י פיי עס] כדי לנווט את דרכו בכל מקום. והמכשירים הכשרים של תוכנות הניווט מטבע הדברים אינם באותה רמה גבוהה, לפיכך הסיתו היצר להפילו

באר שחת ולרכוש את מכשיר הטרף, רחמנא לישובן. ההתדרדרות מן הוויזי התמים עד הנפילות הקשות במראות האסורות והחמורות היתה מהירה מאוד, ואפילו ללחיצת אצבע קלה על הכפתור היא לא נזקקה, משום שהוא כמובן לא ויתר על 'מכשיר מגע' מן המתקדמים והמשוכללים... שבנגיעה קלה על גבי המסך, בלא שום טרחת לחיצה, הוא כבר משוטט וגולש לו בתוכי הבוץ והבוהמה, שקוע עד צוואר בדמיונות שוא ומדווחים של צואה רותחת ומסרת רח"ל.

היתה לו לחוסא המסכן זנן 'קבוצת וואטספ' שהתגבשה לה מכמה חברים, אינשי דלא מעלי שהתחברו יחד בעמקי תהום רבה, וכטבעה של חברת חברים פורקי עול היו מחפים זה על זה בנפילותיהם והתדרדרותם.

באחד הימים קיבל האיש במכשירו האישי 'הומנה' מאחד מחברי הקבוצה, להצטרף עמו 'לרדת' למפגש של שתייה והוללות רח"ל, ובהיות שכבר נשקע בשפל מצבו עם החברים הרעים, וכבר כבו וקהו אצלו כל החושים וההרגשים הרחתיים, נענה לחיבורו ושתו עם האלכוהול לרוב כדרכם של שיכורים נבזים...

עם סיום הביולוי יצאו השניים לדרך נסיעתם חזרה לעירם ולביתם, והנה בעלייתם בדרכם על הכביש הראשי [נתיבי איילון] עצר אותם 'שוטר תנועה' ערבי לבדיקה שגרתית, כדרכה של המשטרה לארוב בדרך בבדיקות פתע ללכידת נהגים סורים, המסכנים את שלום הציבור בהריגה פרועה.

בדיקה קפדנית זו מקיפה פרטים רבים, הן בתקנות הרכב בשלמותו, והן בתעודות רישיונו של הנהג וכיוצא. אחת הבדיקות מודדת במכשיר מיוחד את מנת האלכוהול שבדמו של הנהג, וזוהי בדיקה מחמירה מאוד, ובתוצאה שלילית של נהיגה תחת אדי האלכוהול מחמירה המשטרה מאוד בענישה, שכן נהיגה שכזו מסכנת ביותר את שלום הנוסעים ואת שלום שאר הרכבים הנעים על הכביש. - הנחפס בנהיגה שכזו רישיונו נשלל מיידית, הרכב מוחרם, והוא מקבל תיכף הומנה להתייצב למשפט, בו צפוי הוא לעונשים וקנסות כבדים.

כשראו שני החברים המפוקפקים הללו את השוטר הישמעאלי שלפניהם המורה באצבעו הנוקשה לעצור בשולי הכביש, פג לבם בפחד וחרדה גדולה, שכן אם יערוך בהם השוטר את בדיקתו הרי מיד יגלה את כמות שתייתם... והם צפויים לעונשים חמורים!

באותו רגע נזכר הנהג בסגולה הידועה המקובלת מפי קדשו של מרן הגרי"ח זוננפעלד זצוק"ל, מרא דארעא דישראל, כשנפגשים עם רשויות החוק וצריכים להינצל מצפורניהם, לומר את הפסוק במגילת אסתר (ה, ד): 'יבוא ה'פִּלְקֵךְ יְהוָה הַיּוֹם', ולכוון בראשי התיבות שם הווי"ה ברוך הוא, והיא סגולה בדוקה ומנוסה להינצל מזרועות הרשויות הקשות. [עיין מ"ש בעזה"י בספר 'טיב המועדים - פורים' בפסוק הנ"ל].

תיכף זעק האיש מנהמת לבו בעת צרתו ומועקתו את פסוקי הסגולה הנ"ל, כשליבו מלא תפילה ותחינה לפני קונו להינצל מן הגזירה הקשה המרחפת על ראשו.

כך התקדם לו הרכב לאיטו אל צידי הכביש, ונעצר בסמוך לשוטר חמור הסבר כהוראתו, חלון הטנדר נפתח לרווחה והשוטר האמון על תפקידו תקע את ראשו מבעד לחלון פנימה, ותיכף הגיע לאפו ריח המשקאות החריפים שהציפו היטב את הנהג ואת חבריו. ועל אתר חרץ את דינו בקול תקיף: שתיתי! הא!! הוא שלף מתרמילו את מכשיר ה'נישוף' המשטרתי לבדיקה זו, אשר תיכף בהתקרבו אל האיש החל להשמיע את הצפצוף המפליל בקול נכאים...

כראות האיש את מצבו הקשה בכי רע ניסה לדבר על ליבו של השוטר, והתחנן לפניו שיניח לו ויוותר לו אך הפעם, כעשר מניחים לטובתם לפעמים על מעידה ראשונה... והנה למרבה הפלא נענה השוטר הישמעאלי האכזר לבקשתו, ובפתאום אמר לו בנחרצות: שמע הטיב, הפשך בעפוד הבא <

טהרנו!

וַיִּבְאוּ הַפְּתָנִים לְפָנֵיהֶם בֵּית ה' לְטַהֵר, וַיֹּצִיאוּ אֶת פֶּל הַשְּׂמָאָה אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּהֵיכַל ה' וְהוּ'. וַיֹּאמְרוּ טַהֲרֵנוּ אֶת פֶּל בֵּית ה' כִּי וְיָאֵר פֶּל הַפְּתָנִים... וְהִקְדַּשְׁנוּ וְהָנֵם לְפָנֵי מִזְבֵּחַ ה' (דברי הימים ב' כ"ג - ט"ו)

בעקבות 'שבת טהרנו' שנקבעה בקהילתנו הקדושה בשבת שעברה עליו לטובה, כמנהגם הנאה של הרבה קהילות ישראל קדושים ה' עליהם יחיו, המתכנסים יחדיו ל'טהרנו' בשבתות שוביים ת"ת.

ובעקבות ההתחזקות הטובה שזכינו הודות השי"ת להיטהר ולהתקדש במשך השבת וכל ימות השבוע שלאחריה, כל אחד ואחד בפרטיות כליו האישיים במצפוני לב ונפש. תחת שבת ההגהנו ברמה של כ"ק אינו מורנו ורבינו הגה"צ שליט"א נחרדת תוקף קדשו. כאשר 'באו הפְּתָנִים פְּנִימָה בֵּית ה' לְטַהֵר, וַיֹּצִיאוּ אֶת פֶּל הַשְּׂמָאָה אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּהֵיכַל ה', וַיֹּאמְרוּ טַהֲרֵנוּ אֶת פֶּל הַפְּתָנִים לְפָנֵי מִזְבֵּחַ ה'! בהכרח מלחמת קודש, להצלת בתינו ונפשנו ונפש אצאנו מן הגזירה הנוראה המרחפת בדורנו על בני ישראל קודש בפני העלמים הטכנולוגיים 'אבי אבות הטומאה' של הסטרא אחרא הבעורים בלבב אש של 'צואה רותחת' רחמנא ליצלן, כדי ללכת ולהמית את הנשמה הטהורה רח"ל.

ובעמדנו כה רגועים תחת רושם השפעת התעוררות הקדושה והטהרה, שזכינו להתחזק יחדיו כאיש אחד בלב אחד, בהתאחדות כל בית ישראל ידאי ה' - אמרנו לנצל הודממות שעת הכושר, בליקוט ועיר של קובץ 'טיב המעשיות' בענייני דיומא. ולהכין בכך 'כלים' טובים וישרים להחזיק שפע הקדושה בתוכנו, כלים נאמנים גדושים באמונת חכמים, וציות נאמן להוראת והדרכת רבותינו מאורינו גדולי הדור שליט"א בכל תקנותיהם, ובשמירת החומות שהקימו למשמור מצבד הבית היהודי בטהרת יהדותו, כדי שלא ייפחך ח"ו לאט לאט מבפנים לבית גוי בתחפושת יהודי...

והא רעואו קי דם אבוהון יז בשמיא, בזכות התעוררות התשובה לטהרתם של ישראל, בימים הנשגבים הללו של תיקון שוביים ת"ת. שתתעורר מכות אתעוראת דלתתא האתעוראת דלעילא, לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה, ולהביא בזה הברכה הטובה אל בתינו, שיהא בית מלא ברכת ה', בברכה המשולשת בתורה, בני חיי ארכי ומזוני וריחי, אמן. § § §

נקיות הלשון של הגאון הצדיק רבי שריה דבילצקי זצ"ל ידועה ומפורסמת לשם ולתהילה, בגאווהו העצומה היה שולט היטב בדיעה ברורה בכל הלכות 'שמירת הלשון' על בורים, כמו עוד הרבה בענייני הלכה ומנהג שונים ונדירים שהיו נהירים לפניו לפרטי פרטים, שכל רז לא אינשי ליה. וכגודל בקיאותו העצומה בהלכות הללו, כן גודל זהירותו בהם בשמירת פיו ולשונו.

בפתחי ביתו תלי היה שלט גדול, המתריע ומזהיר שבזה הבית לא מדברים כלל שום דבר על אף יהודי, גם לא בדברים טובים! - כדי שלא תתגלגל הלשון כטבעה מן הטוב אל המוטב...

ונהגיעו לגיל העשרים (!) העיד על עצמו, שמגיל הבר מצוה שלו ועד הלום לא זכור לו שדיבר דיבורי לשון הרע ח"ו, ושנראה לו שאף לא שמע וקיבל שום לשון הרע בעולם!

בהיותו פוסק גדול בכל מקצועות התורה, היו מגיעים אל שולחנו שאלות שונות בעניינים שאינם מפורשים להדיא בשולחן ערוך, וכדרכו היה פוסק בנחרצות בכל דבר וענין כדי ה' הטובה עליו. - בין העניינים הללו נשאל רבות גם בהלכות 'שמירת הלשון', בהיותם דברים דקים ועדינים כהרעים התלויים בשערה, ואין הכל בקיאים בהם כראוי.

באחת השאלות בעניינים אלו נשאל, האם מותר לדבר לשון הרע על אדם שיש לו ל"ע את הכלים הטמאים של האינטרנט [אונטער-ועלט].

חשב הרב דקות מספר בשאלה זו, ולבסוף העלה את פסקו שבהיות ואין איתנו יודע בדיוק מאיזה סיבה מחזיק אדם את כלי המשחית שבידו, ושמה הוא לצורכי פרנסתו, ושמה סומך על איזה היתר שמצא מאחד הרבנים בזה. לפיכך בבאוגו לדון בו באיסור 'לשון הרע' שהוא איסור גמור מדאורייתא, עליו להפך בכל האפשרות בזכותו, בטרם נחליט שחל בו דין 'רשע' ח"ו, ונצפה את פינו כנגדו בדברי גנות ונאי.

אך בחריפותו הוסיף ופסק תיכף בד בוד, שבשאלה זו תמצא גם נפקא מינא הפוכה, שנצטרך לחוש בו לחומרא שמא אין בידו שום היתר וסוך היתר. ותפס הדוגמא בזה, כגון שנבוא לדון בו אם ניתן לצרפו למנן, שבוה עליו לחוש בו לחומרא הפוכה... ומכיון שיש צד חזק שחל בו שם רשע, אורו שעובר בשאט נפש בעבירת תועבה זו, ובזדון ליבו ממאן להתנתק מתועבותיו, אי אפשר לצרפו למנן!

כיוצא בדבר תיתכן נפקא מינא זו לגבי דינים ועניינים שונים שבתורה, אך לא לנידון ההלכה באנו כאן במדור זה, כאשר כבר מילתנו אמורה ונהייה רבות פעמים שלא באנו כאן לפסוק הלכות. - כי אם להוציא מכל מעשה את טיב הלקח מוסר המורם מתוכו, כדי שנלמד ונזכר עד היכן הדברים מגיעים, וכמה

נענית לך הפעם! סע בהיות רבה עד לתנת הדלק הקרובה שם תעצור תשטוף את פניך היטב היטב, ותגיע לביתך בשלום! ואי לך אם אתפוס אותך שוב במצב כזה!

הודה האיש לשוטר על המחווה, ומסר את מכשיר הווזי שבידו לחברו שישב מאחור כדי שידוכ בו היכן היא תנתת הדלק הקרובה באזור. אך החבר שהיה בגילופין יצא מן הרכב עם המכשיר ביזו כדי לבדוק את כיוון הנסיעה, וכראותו את השוטר עומד עדיין מן הצד להשיג עליהם, ניגש אליו והחל לברכו בקול גדול, תודה רבה! תודה רבה! אך כשראה השוטר את הריח המסריח שנדף מפיו הרעים עליו בקול מאיים, אם אינכם נוטעים מכאן מיד, מטיל אני עליכם תיכף את כל העונשים והקנסות!

כשראה הנהג את המצב לאשורו, קרא בתקיפות לחבירו שיעלה תיכף אל הרכב כדי שצא בנסיעה מיידית, ותיכף ברח משם בטרם יתחרט השוטר על ויתורו.

בעודם נעלבים נזכר החבר שמחמת הבלבול והחרדה שנבהלו מן השוטר נהיג את המכשיר הטמא שביזו - זה שבטעני התגלגלו והתדרדרו עד דיוטא תחתונו זה - על גג הרכב, ברצותו לחפש בו את הדרך. ובנסיעתם המהירה ומנוסתם ראו השניים את המכשיר כשהוא מתעופף במהירות הנסיעה מעל גג הרכב, נשבר ומתפוצץ לשברי שברים! באותה עת, כשראה האיש גודל הנס שעשה עימו השי"ת ברוב רחמי וחסדיו, במתנת חיים מן השמים, תכפרו הרהורי תשובה וחרטה קשה, ומנהמת לבבו זעק בקול גדול: ירוננו של עולם, הני מקריב לפניך את כל המכשיר היקר הזה! לקים בו מקרא שכתוב לאמר (דברים ז, כו): "וְלֹא תִבֵּי אֶת־עֲבָדָי אֲלֵי בְּיָתְךָ יְהוָה תִּרְם פְּמֹהוּ, שֶׁשָׁךְ תִּשְׁקָצְנָה וְתִעָבְרָה פְּתֻעֵנָה פִּי תִרְם הוּא!" ומקבל על עצמי לשוב בתשובה שלמה לפניך! ואכן הסערה שהתחוללה בקרבו נתנה את אותותיה לטובה, הוא עבר להשתמש במכשירים כשרים בלבד, עזב את כל ההבלים המשוקצים, והצטרף לכמה שיעורי תורה מתוקים מדבשו, והחל להקפיד על קלה בכתומה, לשמח לב משפחתו החשובה, ובהתעלות תורה ויראת שמים, וקרבת אלוקים טוב!

כאשר סיפר זאת לאחר מכן לעורך דינו, הבקי היטב בכל נושאי התעבורה, ונוקשותה של משטרת התנועה, אמר עורך הדין שאין שום אפשרות של מקרה כזה בדרכי הטבע הרגילים, אם לא שאליה הנביא... נקרה אליהם בדרכם, להצילם מרדת פי שחת, ולהעלותם מביא עמיקתא לאגרא רמא!

[פסיקות, קובץ 65787]

הוציא מחיקו ספר מסוים שהיה מצוי ביזו בכל עת, והחל לעיין בו בשקיקת התורה שבעה בו. הציבור שכאמור התפלל על שרוב מתעבכ ואינו פונה לדרכו, שמח מאוד על הזכות שנפלה בחלקם בהשתתפותו של הרב בכל מהלך השמחה, בעת סעודת הנישואין ואף בעת הריקודים לשמחת חתן, ורק לקראת סוף החתונה יצא הרב לדרכו.

עד מהרה הפכה השתתפותו הנדידה של הרב הגדול לאורך כל אותה חתונה לשיחת היום, הכל שחו בענין בניסיון לגלות ולהבין מה נשתנה שמחה זו משאר שמחות שבדיונינסק? כאשר החתן והכלה ומשפחותיהם לא היו קרובים של הרב, ולא נמצא בהם שום 'ייחוס' מייוחד, שבשבילו יצטרך הרב להישאר עד סוף החתונה... ומה מצא בה הרב באותה שמחה?

אחדים מבני הקהילה שסקרנותם גברה, החליטו לגשת אל הרב הגה"צ בעצמו, ולברר מפיו את סיבת הדבר. נענה להם הרב ואמר, סיבת שהותי כל עת החתונה באולם אינה קשורה לא לחתן כלה ולא לבעלי השמחה, אלא לאחד מן הרבנים שבכפרים הסמוכים... אותו רב ניגש לשוחח עמי מעט בלימוד לאחר החופה כשישבתי כדרכי לברך את בעלי השמחה, ובין גברא לגברא היינו משוחחים בדברי תורה. והנה במהלך שיתונו התעוררה איוז קושיא חמורה מדברי הוזהר הקדוש, וכאשר לא מצא לו אותו רב שום יישוב לקושיא העצומה הפטיר בחיך, שכלל לא בטוח שהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ע חיבר את ספר הוזהר... ושמא ספר בראה הוא... הזדעזעתי מאוד לנוכח דברי הלולזל בספר הוזהר הק', והפסקתי מיד את השיחה עמו, באשר 'אפיקורס' אמור הוא, ואין לו לזון עמו בכלום! בהיות שכאב לי עדיין מאוד הלולזל והלולזל על חכמי ישראל וספריהם, נתתי אל לבי שלא מחיתי עדיין על דברי בעל הלול, ולכן נשארתי לטעודה ושיעורתי בדעתי שכנראה במהלך הסעודה יבוא אותו רב שוב לשוחח עמדי, ואז אוכל להשיב לו כמולו, כדי שיראה שאני מרחיקו ולא רוצה לדבר עמי כלום! כדי לידע ולהודיע לכל הציבור שיש להתרחק מרבנים כאלו [רע-בנים]. כי הכופר באמונת חכמים דינו כאפיקורס גמור!

ולענייני למדנו 'אמונת חכמים' מה, וכמה עלינו לשמור את כל דבריהם, לכבד אותם ואת תורתם הגדולה, ולציית לכל הוראותיהם בתמימות לב ובאמונה שלמה ופשוטה, כי כל דבריהם נכוחים!

ומה מאוד נהנית מ'יש לי איש חסיד אחד מרום מעם, שכשביקשוהו לשאת דברים בעצרת שהתקיימה בקהילתו לחיזוק גרדי השמירה וחומות הדת מפגעי הכלים המשחיתים. בחר הוא שלא להאריך בדברים, רק דיבר מנהמת לבבו אל החסידים, וכה אמר:

הלא חסידים מובהקים אנו, וחדרים תמיד באמונה חזקה ותמימה לכל מוצא פי רבינו כ"ק אדמו"ר שליט"א, ואם יש לו לחסיד חולה מסוכן בביתו ל"ע, ומעלה את שאלתו בקודש פנימה, האם לגשת לעריכת הניתוח שממליצים עליו הרופאים להצלת חי החולה המסוכן. והרבי מודה בנחרצות שלא לערוך הניתוח בשום פנים ואופן! - האם יעלה על דעת אחד מן החסידים להמרות את פי הצדיק, ולהיגרר אחר פיתוי הרופאים התאבים לבצע את הניתוח? הא פשיטא כביעתא דכותחא, וכן מוחזקת היא זו האמונה התמימה בדינו מאבותינו ואבות אבותינו מדורי דורות, שאם הרבי אומר לא לעשות ניתוח לא עושים ויהי מה!

ואם כן מאי שנא 'מרשתת' זו הנקראת 'אינטרנט', שאומר לנו הרבי הק' בפה מלא שזו היא סכנת חיים, והמכניס מכשיר זה לביתו מוהרס את ביתו כמו דיון, ומקלקל וממית את הנשמה רחמנא ליצלן!

ומי יבוא להרהר אחר המלך?!

[שיחת קודש בחובת 'אמונת חכמים' בחמימות ופשוטות]

זו. והנה לדאבון ליבו, תוך כדי דפדוף ועלעול בדפי המגזין - שהיה כולו בנושאי מכוניות בלבד - נתקלו עיניו בתמונת תועבה אחת, שנכנסה שם לפרסום אחת המכוניות. כאשר ידוע בזמנינו דרכי פרסום המוצרים מכל סוג וענין, שמצמידים להם הגויים הטמאים תמונה לא צנועה, כדי למשוך ולגרור את עיני הקורא! ועתה נתקל אותו אברך משי, השמור תמיד מכל משמר, בתמונה חצופה זו, בשוגג ובלא משיע. - הוא כמובן השליך תיכף מידו את המגזין, והשמידו מן העולם!

אך עתה נפשו בשאלתו, לפי שכתב הרמ"ק זצוק"ל, שאם נכשל האדם בראיה אסורה, הרי היא נצרכת במוחו, ונשארת שם כל ימי חייו! [ועתמא דמילתא כנראה, משום שמכל ראה אסורה נברא מלאך רע מיוחד. כמ"ש בספר"ק טהרת הקודש (מאמר פגם העינים פ"א) חל"ק: "תיכף בהסתכלותו במקום שאסור ובדמות אשה זרה, נברא מזה קליפה גדולה ונוראה, ומלאך רע, מכל ראייה בפני עצמה ממש וכי" עכ"ל"ק, עיי"ש עוד במתק דברי קדשו. - וכל עת שהמלאך קיים, תעבידה עצמה מפתה אותו ח"ן].

ולכן נכנס בו פחד ובהלה מאותה ראייה טמאה שנכשל בה, שלא תרדפנו כל חייו רחמנא ליצלן, ושואל ומבקש העצה כיצד שייך להיפרד מאותו מראה אסור, ולמחקו מן המוח שלא ישוב לעלות ולהצטייר במוחו? וכיצד היא הדרך להתרפאות ולשוב בתשובה מאותו מראה אסור? לאחר שסיימתי את אותה שיחת טלפון, ונפתר הענין על הצד היותר טוב, נצרכתי לצאת למסור שיחת מוסר נוקבת באחת הישיבות הקדושות, וסיפרתי שם אותה עובדא שהייתי עד לה זה עתה, ללמוד ולקחת מוסר, לאיזה דרגות של שמירה וקדושה זוכים אברכים בימינו! אשריו ואשרי חלקו, שזוכה כך לשמור את עיניו בקדושה ובהרהר תמיד!

והנה עם תום אותה שיחה בשיבה הקדושה, שגרמה בעו"ה להתעוררות רבה בשמירת העיניים! ניגשו אלי כמה צעירים והעידו בפני שאכן חשים זאת היטב על בשרם, וכמה תמונות שחץ שנכשלו בראייתם באקראי בכל מיני פרסומות, צרובים וחרוזות בזיכרונם! והגם שעברו מאז כמה שנים עדיין אותן ראיות אסורות ורדפות אחריהם ומבלבלים אותם, ומפריעים להם ברוחניות!

תסמנה שערות ראש, עד היכן הדברים מגיעים! - וכמה שמירה מעליא צריכים אנו לשמור על נפש ילדינו הזכה התמימה והטהורה, שלא יטאוו חלילה את עיניהם הקדושות, אף לא באקראי ובדרך מקרה!

[מתוך שיחה (בשיחות) מומי יצ"ו, בי יסן תתס"ד]

• § • § •

להבינו בינה במצות 'אמונת חכמים' שאנו מצווים מפני עליון (דברים יז, א): "על פי התורה אשר יורחך, ועל המשפט אשר יאמר לך תעשה, לא תסור מן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִצְוֶוךָ לֵךְ יָמִין וְשָׂמְאל!" - אבאר לכם זאת מעט על פליטיב המעשה! כדרכי.

הגאון המפ"ר רבי מאיר שמחה זצוק"ל מדווינסק בעל 'אור שמוח', הוזמן לסיוד קידושין אצל אחד מבני העיר.

דרכו של הרב הגדול בהגיעו לסיוד קידושין, לבוא מעט לפני החופה ולברר אל נכון את פרטי הקידושין, כדי שיערכו ויסודרו כדת וכדין. בדיקת השמות וצורת כתיבתם המדויקת בשטר הכתובה, בדיקת כשרות העדים ולוודא שאינם קרובים לא לחתן כלה ולא זה לזה, בדיקת קנין טבעת הנישואין וכשרותה לקידושין, בדיקת החדר ייחוד, בדיקת היין הנמוג אל הכוסה וכשרותו ועוד. ולאחר מכן היה ניגש בדחילו ורחימו לסוד החופה וקידושין על הצד היותר טוב למהדרין מן המהדרין. לאחר החופה היו ניגשים לפניו בחרדת קודש כל בעלי השמחה, ולאחר שהאציל ברכות קדשו על ראשם היה פונה לביתו.

והנה באותה חתונה המדוברת התפלאו הציבור לראות שרובם הגדול נשאר לשבת במקומו, ולאחר שסיים לברך את משתתפי השמחה

אנא נבחר גזלת ימיגד תמיר צרודה - קבל רצת עמך
שגבנו טהרנו טהרא!

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

יר"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות דפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173